Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 292 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien de oude titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2026 met refertenummer 135445.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 september 2024, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 19 maart 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker diende op 18 april 2025, opnieuw in functie van zijn Belgische vader, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 17 oktober 2025 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 9 december 2025 werd de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 17 oktober 2025 ingetrokken.

1.6. Op 5 december 2025 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 9 december 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2025 werd ingediend door:

Naam: [B.]
Voorna(a)m(en): [S.A.]
Nationaliteit: Ghana
[…
]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde [Y.K.] (RR. […]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. (…)'

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op heden (RvS, arrest 259.251 van 26.03.2024).

Ter staving van het ten laste zijn, legt betrokkene de volgende documenten voor:
- Ghanees unemployment certificate (dd. 06.08.2024) waarin verklaard wordt dat betrokkene niet betrokken is in inkomensgenererende activiteiten
- Verklaring op eer van [C.N.] (dd. 31.07.2024), nonkel van betrokkene, waarin gesteld wordt dat betrokkene geen onroerend goed bezit heeft in zijn leven en dat hij werkloos is.
- Tax Clearance Certificate van de GRA (dd. 22.08.2024) waarin staat dat betrokkene geen personal income tax betaalde in 2022 – 2024.
- Diploma bachelor of Science in Agriculture (dd. 06.06.2014) alsook een certificate of national service (dd. 09.09.2014) waarin staat dat hij de verplichte national service heeft doorlopen en in aanmerking komt om te starten met werken.
- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene
2019: 08.04.2019: 93,10; 09.05.2019: 93,10; 05.07.2019: 93,10; 26.08.2019: 95,10; 18.09.2019: 93,10; 10.10.2019: 73,10; 13.11.2019: 90,10; 24.12.2019: 181,10
2020: 25.01.2020: 191,10; 22.02.2020: 200,10; 30.04.2020: 200; 02.06.2020: 191,10; 08.06.2020: 124,10; 24.07.2020: 191,10
2021: 29.03.2021: 171,10
2023: 01.06.2023: 191,10; 03.07.2023: 124,10; 01.08.2023: 182,10; 15.09.2023: 200

Met de voorgelegde documenten toont betrokkene niet afdoende aan dat hij reeds in het land van herkomst en tot op heden ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene reisde België in op 16.12.2023 België in vanuit het Verenigd Koninkrijk waar hij kortstondig, sedert 10.09.2023, verbleef onder een studentenvisum. In hoeverre betrokkene zich ook daadwerkelijk als student vestigde in het Verenigd Koninkrijk is onduidelijk gezien hij er slechts een periode van 3 maanden verbleven heeft.

Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat betrokkene alvast niet afdoende aantoont onvermogend te zijn geweest in het land van herkomst wat betreft inkomsten en onroerende goederen. Ter staving hiervan ligt er ten eerste een unemployment certificate voor waarin staat dat betrokkene geen inkomensgenererende activiteiten heeft. Het attest werd echter opgemaakt op dd. 06.08.2024, toen betrokkene reeds bijna een jaar Ghana had verlaten. De relevantie van het attest kan daarom niet worden vastgesteld. Verder ligt er een verklaring op eer voor van zijn nonkel waarin staat dat hij geen onroerende goederen bezit en werkloos is. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Het is daarom geen afdoende bewijs van betrokkenes onvermogen. Ten derde ligt er een tax clearance certificate voor van de GRA waarin staat dat betrokkene geen persoonlijke inkomensbelastingen betaalde in 2022, 2023, 2024. Een dergelijk attest sluit echter niet uit dat betrokkene niet over een inkomen kon beschikken nu uit bijkomende informatie in het administratief dossier blijkt dat bepaalde inkomsten vrijgesteld zijn van personal income tax waaronder bijvoorbeeld inkomsten die rechtstreeks verbonden zijn aan de activiteiten van de regering of lokale autoriteiten en inkomsten van niet-commerciële overheidsbedrijven. Ten slotte wat betreft de documenten die betrekking hebben op zijn bachelordiploma en zijn legerdienst in Ghana: deze documenten dateren van 2014 en zeggen aldus niets over zijn onvermogen in de jaren die daarop volgden.

Verder legt betrokkene ook een reeks stortingen voor die hij verkreeg van de referentiepersoon. Het valt echter op dat deze stortingen erg onregelmatig waren in de tijd. Zo werden er bijna maandelijks stortingen uitgevoerd van 04/2019 tot 07/2020 terwijl er in de periode van 08/2020 tot 05/2023 slechts één storting op 29.03.2021 gebeurde. Vervolgens werden er van 06/2023 tot 09/2023 vier stortingen gedaan waarna betrokkene opnieuw geen geld ontving van de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene maanden en zelfs jaren geen geld ontving van de referentiepersoon wijst erop dat hij vermoedelijk over andere bron/bronnen van inkomsten kon beschikken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het is niet duidelijk op welke manier hij in zijn levensonderhoud kon voorzien in de maanden dat hij geen stortingen ontving, noch is het duidelijk hoe hij dat deed in de jaren voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Bij arrest nr. 341 515 van 26 februari 2026 verwierp de Raad het beroep tegen de ingetrokken beslissing van 17 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht, het recht op verdediging en het beginsel van de redelijke termijn.

Zijn betoog luidt als volgt:

"2.1.1.

Dat verzoeker op 18 april 2025 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische vader conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Artikel 40ter, §2, 2° Vw. bepaalt :

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd"

Dat overeenkomstig artikel 50, § 2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

"7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult"

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat hij ten laste was van zijn Belgische vader.

2.1.2.
Dat verzoeker diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogend was in het land van herkomst en hij tevens financieel ten laste was van zijn vader.

Zo heeft verzoeker een 'unemployement certificate' voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen inkomensgenererende activiteiten had en uit het taks clearance certificate blijkt dat verzoeker in 2022 – 2024 ook geen inkomstenbelastingen betaalde.

Daarnaast heeft verzoeker een verklaring op eer van zijn oom voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker in Ghana geen onroerende bezit en hij werkloos was, evenals een bachelor diploma en een certificate of national service.

Verzoeker heeft dan ook aangetoond dat hij student was in Ghana, vervolgens de verplichte 'nationale service' heeft doorlopen en hij geen inkomsten had, noch onroerende goederen bezat.

Daarnaast heeft verzoeker ettelijke bewijzen van geldstortingen voorgelegd, waaruit blijkt dat hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn vader.

Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker onvermogend was in zijn land van herkomst en financieel afhankelijk was van zijn vader, zodat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende aangetoond werd dat verzoeker onvermogend was in het land van herkomst en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De voorgelegde stukken tonen dit immers onomstootbaar aan.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40ter Vw.

2.1.3.
Dat verweerder een opsomming geeft naar de door verzoeker voorgelegde stukken, doch slechts een zeer summiere motivering geeft waarom deze stukken het onvermogen van verzoeker niet zouden aantonen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat het niet volstaat om de documenten op te nemen in een opsomming, zonder op enige wijze te motiveren waarom deze documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin.

Het volstaat niet deze documenten op te nemen in de opsomming en vervolgens te concluderen dat verzoekster niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verzoekster mag verwachten dat verweerder concreet uiteenzet waarom de overgemaakte documenten niet volstaan, quod non in casu (RvV, 12 mei 2022, nr. 272.635).

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot het unemployement certificate opwerpt dat dit werd opgemaakt in augustus 2024 toen verzoeker reeds bijna een jaar Ghana verlaten had.

Echter stelt het attest in kwestie geenszins dat verzoeker op datum van 6 augustus 2024 werkloos was, doch wel dat verzoeker als werkloze in Ghana geregistreerd was, iets wat hij uiteraard deed wanneer hij in Ghana verbleef:

"This is to certify that Mr. [S.A.B.] has duly registered with the Labour Department in Accra as unemployed".

Het feit dat het attest werd opgesteld in augustus 2024 wanneer verzoeker Ghana reeds verlaten had (dit werd opgevraagd in het kader van de procedure gezinshereniging van verzoeker in België), doet niets af van het feit dat verzoeker werkloos was wanneer hij in Ghana verbleef.

Het attest stelt bovendien geenszins dat verzoeker op 6 augustus 2024 werkloos was, zodat de motivering van verweerder geenszins kan worden weerhouden.

Met betrekking tot de verklaring op eer van verzoekers oom, merkt verweerder op dat dit geen afdoende bewijs zou zijn van verzoekers onvermogen, aangezien het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet zou kunnen uitgesloten worden.

Deze verklaring van een onafhankelijke derde dient wel degelijk in overweging genomen te worden, zoals ook blijkt uit het arrest nr. 212.145 van 8 november 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld wordt dat het loutere feit dat een verklaring op eer werd afgelegd, niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat dit stuk geen enkele bewijswaarde zou hebben.

Temeer daar in casu de verklaring onder ede in de lijn ligt van de inhoud van de voorgelegde officiële Ghanese documenten.

Voorts stelt de bestreden beslissing betreffende het voorgelegde tax clearance certificate waarin gesteld wordt dat verzoeker geen inkomstenbelastingen betaalde in de jaren 2022 – 2024, dat dit attest niet zou uitsluiten dat verzoeker geen inkomsten in Ghana had, aangezien bepaalde inkomsten vrijgesteld zouden zijn van het betalen van inkomstenbelastingen.

Echter blijkt uit het 'unemployment certificate' dat verzoeker helemaal geen inkomsten had in Ghana, ook geen vrijgestelde:

"Records from this office indicate that [S.A.B.] is neither engaged in any income generating activity nor earn any remuneration whatsoever".

Indien verzoeker inkomsten zou gehad hebben die vrijgesteld waren van belastingplicht, zou dit uiteraard ook vermeld geweest zijn op dit attest.

De argumentatie van verweerder faalt dan ook opnieuw.

Tenslotte zouden volgens verweerder de documenten die betrekking hebben op verzoekers bachelor diploma en zijn legerdienst dateren van 2014 en niets zeggen over verzoekers onvermogen in de jaren die daarop volgden.

Dat deze documenten aantonen dat verzoeker minstens tot 2014 geen inkomsten had en uit het unemployment attest verder blijkt dat verzoeker werkloos was.

Daarnaast liggen ettelijke bewijzen van geldstortingen voor van verzoekers vader, zodat uit al deze documenten samen blijkt dat verzoeker onvermogend was in Ghana en hij afhankelijk was van de financiële ondersteuning van zijn vader.

Dat de bestreden beslissing dan ook onjuist, minstens onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

2.1.4.
Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve Rechtsbibliotheek – Algemene Reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens gebrekkige, minstens geen afdoende motivering.

2.1.5.
Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker duidelijk heeft aangetoond dat hij onvermogend was in Ghana, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij financieel afhankelijk was van zijn vader, zodat verzoeker

voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat verweerder evenwel geen enkele rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde documenten en het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht en beoordeeld werd, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. nu ten onrechte geoordeeld werd dat verzoeker – in weerwil van de voorgelegde stukken – niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogend was en ten laste van zijn vader in het land van herkomst.

2.1.6.
Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt:

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden
Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

Dat deze richtlijnen naar analogie op het dossier van verzoeker dienen toegepast te worden, zodat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft ge-nomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat uit de door hem aangebrachte stukken niet blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er in het land van herkomst en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en zijn Belgische vader. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat verzoekers betoog, dat verweerder zich in de bestreden beslissing louter beperkt tot het geven van een opsomming van de door hem voorgelegde stukken en niet verduidelijkt waarom hij deze stukken niet aanvaardt als een bewijs van het feit dat hij in zijn land van herkomst te laste was van zijn Belgische vader, feitelijke grondslag mist.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, ook indien hij ouder is dan achttien jaar, een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat uit de aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat hij reeds in zijn land van herkomst of origine en tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen ten laste was van zijn Belgische vader en hij dus niet aan de voorwaarden voldoet om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten.

Hij voert hierbij in eerste instantie aan dat hij diverse stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij onvermogend was in Ghana, niet over inkomsten of eigendommen beschikte en dus financieel afhankelijk was van zijn Belgische vader. Hij verwijst in dit verband onder meer naar een *"unemployment certificate"* waaruit blijkt dat hij geen inkomensgenererende activiteiten had en betwist verweerders motivering dat dit certificaat niet relevant is omdat het werd opgesteld in augustus 2024 en dus op een ogenblik dat hij Ghana reeds bijna een jaar had verlaten. Verzoeker poneert dat het werkloosheidsattest zijn situatie schetst op het moment dat hij nog in Ghana verbleef. De bewoordingen van dit stuk laten evenwel niet toe vast te stellen dat deze bewering correct is. Het werkloosheidsattest, dat gedagtekend is op 6 augustus 2024, certificeert immers louter dat verzoeker zich naar behoren als werkloos heeft laten registeren bij het ministerie van Arbeid in Accra, zonder daarbij te specifiëren wanneer deze registratie gebeurde of op welke periode de toestand van werkloosheid betrekking heeft. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van verweerder om te duiden dat verzoeker dit document niet nuttig kan aanwenden om aan te tonen dat hij voor hij naar Europa reisde niet was tewerkgesteld in Ghana en dus niet toeliet zijn voorgehouden staat van behoeftigheid en afhankelijkheid van zijn vader te onderbouwen.

Verder meent verzoeker ook dat verweerder onterecht de verklaring op eer van zijn oom, waarin wordt geponeerd dat hij niet over onroerende goederen beschikt en werkloos is, niet als een stuk waaraan bewijswaarde kan worden toegekend heeft aanvaard. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat verweerders standpunt dat dit document, dat uitgaat van een familielid, een gesolliciteerd karakter heeft en daarom niet als een bewijskrachtig stuk kan worden beschouwd kennelijk onredelijk is. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de voorgelegde verklaring, nu deze werd opgesteld door een familielid, uitgaat van *"een onafhankelijke derde"* en daarom wel bewijskrachtig is. Hij kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat aan dit stuk bewijswaarde kan worden toegekend omdat het overeenstemt met de inhoud van andere documenten. Verweerder heeft namelijk uiteengezet dat deze andere documenten ook geen bewijskracht hebben en verzoeker toont niet aan dat verweerders argumentatie in dit verband incorrect of kennelijk onredelijk is.

Daarnaast bekritiseert verzoeker ook het motief dat het voorgelegde *"tax clearance certificate"*, waaruit blijkt dat hij tussen 2022 en 2024 geen inkomstenbelasting betaalde, niet uitsluit dat hij toch over een inkomen kon beschikken aangezien bepaalde inkomsten zijn vrijgesteld van personenbelasting. Hij verwijst ter staving van zijn stelling naar het neergelegde *"certificate of unemployment"* van 6 augustus 2024 waarin kan worden gelezen dat uit gegevens van het Ghanese ministerie van Arbeid blijkt dat hij geen inkomensgenererende activiteiten uitoefent en evenmin enige vergoeding ontvangt. Evenwel verliest verzoeker uit het oog dat verweerder eerder met betrekking tot dit *"certicate of unemployment"* vaststelde dat het werd opgemaakt in augustus 2024 toen hij reeds in België verbleef en bijgevolg geen uitsluitsel geeft over zijn financiële toestand in zijn land van herkomst. Verzoeker toont door te verwijzen naar het voorgelegde *"certificate van unemployment"* niet aan dat verweerders standpunt dat het *"tax clearance certificate"* niet toelaat te concluderen dat hij geen inkomen zou hebben gehad, omdat er ook inkomsten zijn die niet zijn onderworpen aan de personenbelasting incorrect, dan wel kennelijk onredelijk is.

Verzoeker, die bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag achtendertig jaar oud was, voert ook nog aan dat hij documenten die betrekking hebben op zijn studies en legerdienst aanbracht en hieruit blijkt dat hij minstens tot 2014 geen inkomsten had. Verweerder heeft hiermee rekening gehouden en correct gesteld dat deze documenten op zich niets aantonen inzake verzoekers financiële toestand in de daaropvolgende jaren.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij nog *"ettelijke bewijzen van geldstortingen"* overmaakte en hieruit blijkt dat hij ten laste was van zijn vader, kan het volstaan op te merken dat verweerder op goede gronden stelde dat, gelet op het onregelmatige karakter van deze geldstortingen in de tijd – waarbij de aandacht werd gevestigd op het feit dat verzoeker maanden en zelfs jaren geen geld van zijn vader ontving –, het aannemelijk is dat verzoeker over andere bronnen van inkomsten beschikte. Verweerder heeft ook uiteengezet dat het niet ongebruikelijk is dat vreemdelingen die in het Rijk verblijven geld overmaken aan familieleden of vrienden bij wijze van schenking en dat hieruit niet blijkt dat de ontvangers van deze geldsommen deze schenkingen nodig hebben om in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoeker toont door aan te geven dat hij voormelde stukken aanbracht niet aan dat deze argumentatie kennelijk onredelijk of incorrect is.

De toelichting die verzoeker verstrekt leidt niet tot het besluit dat verweerder onterecht aangaf dat niet blijkt dat hij onvermogend is in Ghana en bijgevolg zou zijn aangewezen op de financiële hulp van zijn vader.

Daarenboven moet de aandacht erop worden gevestigd dat verzoeker in ieder geval niet aannemelijk maakt dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gesteld dat er inzake de periode augustus 2023 tot het vertrek uit Ghana slechts vier bewijzen van geldstortingen zijn en dit onvoldoende is om te kunnen concluderen dat hij, voorafgaand aan zijn komst naar België, ten laste was van zijn vader. Zelf indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker sedert zijn afstuderen geen eigen inkomsten had – wat, gelet op zijn leeftijd, het feit dat hij hogere studies deed en het gegeven dat hij pas verscheidene jaren na het voleindigen van deze studies een initiatief nam om zijn land te verlaten, niet zonder meer kan worden aangenomen –, dan nog kan niet worden besloten dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat er geen overtuigende stukken zijn om te kunnen besluiten dat hij ten laste van zijn vader is.

Voorts merkt de Raad nog op dat verzoekers theoretisch betoog, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van het Hof van Justitie van de Europese Unie en naar een mededeling van de Europese commissie betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), omtrent het feit dat de afhankelijkheidsrelatie met ieder passend middel kan worden aangetoond in casu niet dienend is. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat verweerder enig voorgelegd bewijsstuk ter staving van verzoekers beweerde afhankelijkheids-relatie met de referentiepersoon heeft geweerd, dan wel verzoeker zou hebben verhinderd enig bewijsstuk dat hij nuttig achtte om deze afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, voor te leggen. Zoals eerder werd benadrukt, oordeelde verweerder louter dat de door verzoeker voorgelegde stukken onvoldoende aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG zijn trouwens niet van toepassing aangezien verzoeker een Belgisch onderdaan in België wenst te vervoegen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de door de Europese en Belgische wetgever voorziene regeling inzake toekenning van een recht gezinshereniging er niet op is gericht om vreemdelingen de mogelijkheid te geven de regelgeving aangaande economische migratie te omzeilen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, blijkt niet.

2.1.2.3. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast, zodat geen schending van dit artikel kan worden vastgesteld.

2.1.2.4. Er moet ook worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het recht op verdediging en van het beginsel van de redelijke termijn, maar nalaat toe te lichten waarom hij deze wetsbepaling en deze rechtsbeginselen geschonden acht, zodat deze onderdelen van het eerste middel bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting of concrete bemerkingen, als onontvankelijk moeten worden beschouwd.

2.1.2.5. Verzoekers beschouwingen leiden ook niet tot de conclusie dat enig ander, niet nader omschreven, algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“2.2.1.
Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen

van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Ghana samen met zijn vader en woont ook sinds zijn aankomst in België bij zijn vader. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Ghana geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM."

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is dus op grond van de bepalingen van dit wetsartikel dat verweerder diende te onderzoeken of verzoeker in aanmerking kwam voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verweerder heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon – in casu zijn Belgische vader – waardoor hij niet voldoet aan één van de voorwaarden om, overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat hij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan maken impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen vast te stellen dat hij niet voldoet aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom verweerder – zoals verzoeker voorhoudt – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom hij van mening was dat hij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. Artikel 8 van het EVRM houdt daarenboven geen bijzondere formele motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)). De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om, indien hij van oordeel is dat hij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk moet worden gemachtigd, een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt hem de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om, met zijn uiteenzettingen aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of hij op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent de al dan niet toekenning van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet vergelijkbaar is met deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM, kan ook geen schending van deze grondwetsbepaling worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK